

er te Napels niet minder dan 200.000 personen gevonden worden, die opgehoopt zijn in ware krotten of den nacht op straat doorbrengen en bij het aanbreken van den morgen niet weten wat zij moeten doen om hun honger gedurende dien dag te stillen.

Het plebs van Napels, voegt de heer Carpi erbij, is het werkzaamste en goed-aardigste wat ik ken. Het is een slecht gekend en belastend volk.

Zoo is het gesteld in het land waar een politieke kwakzalver als Crispi, die eens een revolutionair was, den scepter zwaait.

Een regeering, vol van dommen eigenwaan en een vertrap en gemarteld volk.

Dat zijn de bestanddeelen voor de hongeropstanden!

AAN DE

Landarbeiders!

Uwe broeders uit de groote steden, uit de fabriekscentrums en mijnistricten, gingen op 10 Augusti met duizendtallen naar Brussel.

Zij gingen daar rechten eischen naast de velerlei plichten, welke schier uitsluitend op hunnen stand drukken.

Hebt gij niet gehoord van den reuzenstrijd door de volksklas tegen de onmenselijke uitbuiting van den eenen mensch door den anderen; — hebt gij zelve, zuchtend oader het looden juk, welk sinds lange eeuwen op uwe schouders drukt, nooit met gebalde vuist, met den vloek op de lippen uw ellendig lot verwenscht; — hebt gij nooit naar de oorzaak gezocht, die van u, voortbrengers van allen welstand, de slafelijk ondergeschikten heeft gemaakt van de onmeedoogende genietters, de opslurpers der vruchten uws arbeids?

Hebt gij u zelve nooit afgevraagd hoe het toch komt, dat uwe geestelijke herder, de vertegenwoordiger op aarde eens Gods van goedheid, die mensch werd om de ongelijkheid, het baldadige geweld, de roofzucht te bestrijden en zijne verhevene leer — de grondslag van het socialisme — « Bemint elkander! » te verkonden; dat die herder een onbekommerd leven slijt, niet werkt, geen zorgen kent, en van de leer zijns Meesters eene handelszaak maakt, winstgevend genoeg om hem al de genoegens des levens te verschaffen?

Hebt gij bij het ontmoeten van den landheer — de eigenaar van den grond dien gij bebouwt; de verbruiker van de vruchten, die gij teelt; de verkoper van de huurgelden, welke hij van u vergt — nooit een opwelling van verzet, een zucht naar verbetering uit uwen boezem voelen ontsnappen?

En toch, gij weet het, die priester, die landheer, leven van uwen arbeid; gij zijt hunne lastdieren. Zonder u, bestonden zij niet; en gij, gij hebt het slecht in de samenleving, omdat zij bestaan.

Aan die wanverhouding, welke zij de Orde noemen, maar die daarentegen de schreeuwendste wanorde, het gruwelijkste onrecht bevestigt, moet een einde komen.

Uwe werkbroeders uit de fabrieken en mijnontginningen, wier lot evenzoo rampzalig is als het uwe, die misschien nog meer dan de lieden van uwen stand, uitgezogen en verdrukt worden; uwe werkbroeders hebben manhaftig den strijd voor stoffelijke lotsverbetering en politieke ontvoogding ondernomen. Aangespoord door de noodzakelijkheid hebben zij in de macht der vereeniging het middel gezocht en gevonden, waarmede zij

zullen verkrijgen: meer stoffelijken welstand, gelijkheid van politieke rechten.

Er bestaan meerdere middelen tot lotsverbetering.

Wanneer iemand geweld wordt aangedaan, dan staat hij tegen zijn aanvaller op, en verweert zich op dezelfde wijze; dat noemt men in wetboekentaal: het recht van zelfverdediging.

Wanneer, daarentegen, eene klas van burgers op onmenselijke wijze door eene andere — en wel eene kleine minderheid! — wordt mishandeld, en de verdrukte tegen de verdrukster opstaat, dan wordt dit door diezelfde wetboekentaal oproer geheeten.

Dit is gruwelijk en kan, zooals reeds vaak is geschied, tot verschrikkelijke botsingen leiden.

Welnu, zulke botsingen zijn onvermijdelijk in een land als het onze, waar de geringe menschen geen politieke rechten genieten.

Wij, Socialisten, worden door de heerschende klasse voor twiststokers en geweldenaars uitgescholden. Onverschillig wat wij vragen, hoe vredelievend ook onze inzichten en hoe gematigd en rechtvaardig onze eischen zijn, telkens worden wij op schimp, hoon, kwade trouw en laster onthaald. Het blijkt voldoende te zijn zich Socialist te noemen, om van alle rechten verstoken te zijn.

En toch, bestaat er wel in de Maatschappij eene verhevener, edeler benaming dan: Socialist?

Wat is hij, die dezen naam draagt, zooniet iemand die naar rechtvaardigheid en gelijkheid streeft; rechtvaardigheid, om aan elk lid der maatschappij zijn aandeel van de genoegens des levens te verzekeren; gelijkheid, om aan allen, naast gelijke plichten, gelijke rechten te gunnen.

Wanneer gij, vrienden van den buiten, een blik om u heen werpt en het onrecht gadeslaat, welk op u, onder allerlei vormen, drukt; wanneer gij ziet, dat de overvloed van enkelen gelijk staat met het tekort der groote massa; en wanneer u dan wordt gezegd, dat de Socialisten, welke die verkeerdheden willen doen verdwijnen, slechte lieden, schurken zijn... dan moest het besef van uwen toestand en het doel onzes strijds u overtuigen, dat zij, die ons zoo onrechtvaardig bejegenen, niet uwe vrienden maar wel uwe ergste vijanden zijn.

Wij willen wat recht is; zij bestaan op onrecht!

Wij streven naar verhevener idealen, naar geestesontvoogding en stoffelijk welzijn; zij, daarentegen, doen het onmogelijke om u door onwetendheid en bijgeloof in bestendigen staat van stoffelijke en zedelijke afhankelijkheid te houden.

Wij willen hervormen; zij willen behouden.

Wanneer gij den Zondag 10 Augusti, uit al de gouwen van Waalsch- en Vlaamsch België, al die treinen met duizenden en duizenden uwer broeders uit de steden, arbeiders zooals gij, voorbij uwe dorpen hebt zien stoomen, dacht gij dan niet, terwijl gij ongelukkiglijk nog door vooroordeel en onwetendheid van hen zijt gescheiden, dat uwe broeders naar de hoofdstad gingen niet om alleen voor henzelf, maar ook om recht voor u te eischen?

Al bevindt gij u nog niet in onze rangen, toch is ons gemoed niet bitter gestemd jegens u. Gij, Pachters, die zoozeer onder den druk van het landelijk kapitalisme lijdt; gij, Landarbeiders, wier verdiensten zoo bespottelijk karig zijn; gij allen, slaven van den grond, zijt onze broeders: ontferden, verdrukten, uitge-

zogenen, mishandelden als wij, wij groeten u!

De zware plichten, welke de Staat u oplegt, drukken ook op ons; het onrecht, welk aan u wordt gepleegd, is ook ons lot, en gevolgentlijk hebben wij allen het zelfde belang een en ander af te schudden.

Gij zult, gedwongen door de onverbidelijke noodzakelijkheid, tot ons komen, ondanks u zelve, misschien; ondanks uwe heeren, die ons zoo lafhartig belasteren en bevuilen; ondanks de geestelijkheid, die u nog met hemelsche rijstap paait, wij gij op aarde gebrek lijdt; ondanks alles, omdat er eene Wet is, hooger dan alle wetten, gebruiken en vooroordeelen; sterker dan de kanons der legers en de banbliksems der Kerk: de groote wet van zelfbehoud, de natuurlijke aangeboren drift tot gelijkheid en vrijheid.

Eens toch wordt gij wakker, en dan zullen de rangen van het leger der Socialisten zich ontsluiten voor de broeders die tot ons komen; dan zullen de klaren schallen; dan zal de Marseillaise des volks uwe komst begroeten, wij onze heerlijke roode vlag zegevierend wapperen zal op het vereenigd, eensgezind en broederlijk samengaan de proletariaat van steden en dorpen.

Deze schoone dag zal komen.

Om hem te bespoedigen, gingen wij naar Brussel; vroegen wij het Algemeen Stemrecht; willen wij in de samenleving de plaats, welke rechtmatig toekomt aan hen die door hunnen arbeid, door hunne noeste vlijt, heel de maatschappij schragen, de oprichters zijn van den algemeenen rijkdom.

Wij hopen op de toekomst, want wij hebben met kwistige hand het goede zaad langs Noord en Zuid, langs Oost en West op den grooten akker des menschedoms gestrooid. Eens toch zal het weeldrig opschieten en goede vruchten leveren, tot spijt van wien 't benijdt, maar ten bate der gansche menschheid.

Leve de arbeiders uit de steden en dorpen!

Leve het Algemeen Stemrecht!

Sociaal Politiek Overzicht.

België. — De ministers zijn nog altijd in vacantie en het land wordt het niet eens gewaar. Alles waait en draait als naar gewoonte.

De meeste kapitalisten zijn naar Oostende, Spa, Carlsbad, Nizza, enz. Moesten de werklieden ook zoo eens voor een stal weken in vacantie gaan, het zou er geheel anders gesteld uitzien en in plaats van de Influenza of de Cholera, is het zeer te vreezen dat er eene andere ziekte zou heerschen, namelijk de « vaak tusschen de tanden. » En geen enkele dokter kan zulks genezen, als de werklieden niet zaaien, maaien, bakken, laden, vervoeren, lossen, enz.

Wij hebben in Vooruit gesproken over de *Mac Kinty Bills*, gestemd in Noord-Amerika, en waardoor de Europeesche handel een doodelijken slag wordt toegebracht.

Meenen onze lezers dat de burgersbladen dit de moeite waard geacht hebben om er over te spreken? Behalve *La Gazette* en *La Flandre libérale*, kennen wij geen ander bladen die er een woordje over gerept hebben.

Integendeel vernamen wij waarmede de koningin van Spanje en de keizerin van Oostenrijk hunnen tijd doorbrengen, en dat M. de Cobourg zijne vrouw een bezoek had gebracht te Spa om gedurende eenige uren met haar feest te

vieren ter gelegenheid van haar naamdag. — Alles zeer interessant!

Frankrijk. Sedert eenige dagen is onze vriend Jules Guesde verbonden aan de redactie van *Le Petit Provençal*, een blad dat in de laatste kiezingen van het departement Bouches-du Rhône hevig de kandidaten der Werklieden Partij had aangevallen.

Le Petit Provençal kondigde daags voor het verschijnen van den eersten artikel van Jules Guesde eene nota af, verklarende dat het blad al de beschuldigingen tegen onze partijgenooten voor de kiezing uitgebracht, introk. Dat is ten minste eerlijk gesproken en zulke bekeeringen zijn zeldzaam aan te stippen. Toch moet er ook een teken des tijds worden in gezien, dat de ernstige lezers der bladen, door eene bekwame pen op de hoogte der sociale toestanden willen gehouden worden.

Rumenië. — In dit land gebruikt de regeering een zeer eenvoudig middelje om de socialistische leiders tot rede te brengen, namelijk eene goed ingerichte bende stokslagers.

Verleden week donderdag traden een tiental kerels het lokaal binnen van het socialistisch dagblad *Munca*, gelegen naast de prefectuur van politie. Deuren en vensters werden gesloten, en agenten in uniforme hielden buiten de wacht. De mannen, allen met stokken gewapend, vielen de opstellers te lijf en sloegen hen drie kwart dood. De voorbijgangers, die onze partijgenooten wilden ter hulp snellen, werden daarin belet door den sergeant-majoor der prefectuur, zekere Silaghi, die zegde: « Laat het deze kerels onder hen uitvechten. »

De hoofdopsteiler van het radikaal blad *Lupta*, M. Bacalbasa, die juist voorbijging, zag de ongelukkigen bloedend wegdragen in het wachthuis der prefectuur en liep den kolonel Algiu, chef der politie, verwittigen, die hem letterlijk antwoordde:

« Gij moet niet al gelooven wat men u zegt, redakteur; het zijn vagabonden die onderling gevochten hebben! »

Onder deze vagabonden behooren den geleerde philoloog Nadejde, lid van het parlement, en Mille, een der bekwaamste en meest geachte advocaten van Bucharest.

Als men het Socialisme op dergelijke wijze bestrijdt, is het een teken dat men andere argumenten mist en dan kan de val niet uitblijven.

Vereenigde-Staten. — De werkstakingen die voortdurend woeden in Europa vinden hunne tegenhangers in Noord-Amerika.

Om onze lezers een klein gedacht te geven van het aantal en de verscheidenheid der werkstakingen, willen wij het tiende deel ervan en de bijzondersten opsommen.

De slotmakers van New-York hebben den arbeid gestaakt, om den negenurigen arbeidsdag te bekomen.

De loodgieters en gaswerkers van New-York willen de 5 uren die zij 's zaterdags werken betaald worden. Nu betaalt men hen maar 4 uren.

Deschalieliekkers van Brooklyn komen een strijd te winnen voortaan zullen zij 3 dollars 50 cents per dag winnen of 16 franks in plaats van 3 dollars zooals vroeger.

De metsers van Boston hebben 25 cents verhooging bekomen per dag, van de bijzonderste bazen. 1600 werklieden die nog geen voldoening bekomen hebben, houden nog den strijd vol.